

רבקה נורים: שלושה שירים

האיש הקיפח יושב על הספה
מכנסיו חומים וכובעו גדול.
בנעלו הקשה הוא מגרד את שוקי
ושוקי מתכסות אדמה יבשה.
רוצה אני לקנן בחזהו.
הולכת אני ומוצאת גבעולים
הולכת אני ומביאה קש
באה אני לקנן בחזהו.
והוא יושב ומעשן יושב ומעשן,
האפר נופל לתוך כפותי
וביצים אפורות בתוך כפותי
ואני דוגרת.

ביתי הלך

אגם נבע פתאום ליד ביתי
 וביתי הלך לטבול בו.
 ביתי הלך מתבודד אל המים
 והשולחנות קרבו לחלון להביט.
 אני ישנתי בין הכסתות.
 ביתי הלך, מתבודד ושמוט אל המים
 מפשיל שלמותיו האדומות.
 המים פתחו עצמם בשיכשוך
 ושחינו.
 ואין משיחין.

לוט

לא ידע איש בשכבה ובקומה
 ולא ציפור
 ולא אריה.
 היא שכבה מטה ומטה
 והחול היה דק
 והוא צעק
 ושדיה גנעצו אל תוך המלחה.